

דף סט.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ב

וְכֵן תְּבוּאָה שֶׁהִיָּתָה בְּקֶרֶקַע וְחֲנֻטּוֹ עָלֶיהָ י אוֹ הֵנְצוּ עָלִים
שָׁלָה כְּשֶׁהִבִּיאוּ שְׁתֵּי הַלֶּחֶם הָרִי זֶה סֶפֶק אִם הֵנְצָת הָעֲלִין
אוֹ חֲנֻטָּתָן כְּמוֹ הַשְּׂרִשָּׁה וְהַתָּרָה לְהִבְיָא מִמֶּנָּה מְנַחוֹת אוֹ
אֵינָה חֲשׂוּבָה הַשְּׂרִשָּׁה. לְפִיכָךְ לֹא יָבִיֵא וְאִם הִבִּיֵא
הֶרְצָה:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פ"י ה"ה

תְּבוּאָה שֶׁהִשְׂרִישָׁה י אַחֵר הָעֹמֵר וְקִצְרָה וְזָרַע מִן הַחֲטִיִּם
בְּקֶרֶקַע. וְאַחֵר כֶּף קָרֵב הָעֹמֵר הֶבֶא וְעֲדִין הַחֲטִיִּם

ד. כסף משנה: וכן תבואה שהיתה בקרקע וחנטו עליה וכו'. גם זה שם בעיא דלא
איפשיטא:

ה. כסף משנה: תבואה שהשרישה אחר העומר וקצרה וזרע מן החטים בקרקע וכו'. בפרק
הזהב (דף נ"ז:) ובמנחות פרק רבי ישמעאל (דף ס"ט) בעי רבא בר רב חנן חטים
שזרעו בקרקע עומר מתירן או אין מתירן ה"ד אי דאשרוש תנינא אי דלא אשרוש תנינא
אם השרישו קודם לעומר עומר מתירן ואם לאו אסורים עד שיבא העומר הבא לא צריכא
דחצדיניהו וזרעיניהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עלייהו וקא מבעיא ליה מהו לנקוטי
ומיכל מינייהו כמאן דשדו בכדא דמו ושרנהו עומר או דילמא בטיל להו לגבי ארעא וכו'
תיקו. ופירש"י דחצדיניהו וזרעיניהו קודם לעומר דלא שרנהו עומר דאשתקד ולא בשעת
עומר זה. מהו לנקוטי ללקוט מהם קודם השרשתן. כמאן דשדו בכדא דמיין ושרנהו עומר
דהא דאמרן ואם לאו אסורים עד שיבא עומר הבא בגידוליהן מיירי. או דילמא בטליניהו
אגב ארעא וכי לקיט להו כגדולין דמו עכ"ל. וכך הם דברי רבינו ולרמזו שעדיין לא
השרישו כתב ועדיין החטים בקרקע כלומר ועודם חטים כמות שהם בלא השרשה: והראב"ד
כתב א"א זה שבוש ומי יתירם לאלו וכו'. ואיני רואה לא שיבוש ולא השגה שמ"ש ומי
יתירם לאלו מבואר הוא בדברי רבינו שהעומר הבא יתירם אם הם כמונחים בכד. ופירוש
הראב"ד איני יודע ליישבו על לשון הגמרא אלא אם כן היתה לו גירסא אחרת: וכן שבוטל
שלא הביאה שליש וכו'. פרק רבי ישמעאל (דף ס"ט):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

בְּקֶרֶקַע. הָרִי אֵלּוּ סָפֵק אִם הִתִּירָן הָעֹמֵר כְּאֵלּוּ הָיוּ מִנְחִין
בְּכַד. אוּלַּי יִתִּיר אוֹתָן מִפְּנֵי שֶׁבִטְלוּ בְּקֶרֶקַע. לְפִיכָן אִם
לָקַט מֵהֶם וְאָכַל אֵינּוּ לוֹקָה. וּמִכֵּין אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוּת.
וְכֵן שִׁבְלֵת שֶׁהֵבִיָּאָה שְׁלִישׁ מִלִּפְנֵי הָעֹמֵר וַעֲקָרָה וּשְׁתָּלָה
אַחֵר שֶׁקָּרַב הָעֹמֵר וְהוֹסִיפָה הָרִי זֶה סָפֵק אִם תִּהְיֶה
אֲסוּרָה מִפְּנֵי הַתּוֹסֶפֶת עַד שֶׁיָּבוֹא הָעֹמֵר הַבֶּא אוּלַּי לֹא
תִּהְיֶה אֲסוּרָה שֶׁהָרִי הִשְׁרִישָׁה קֶדֶם הָעֹמֵר:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מכירה פט"ו ה"א

הַמוֹכֵר לַחֲבֵירוֹ בְּמִדָּה בְּמִשְׁקָל^ו אוּ בְּמִנְיָן וְטָעָה בְּכָל
שֶׁהוּא חוֹזֵר לְעוֹלָם. שְׁאִין הוֹנִיָּה אֶלָּא בְּדָמִים אֲבָל
בְּחֶשְׁבוֹן חוֹזֵר:

שו"ע חו"מ סימן רלב סעיף א

א. הַמוֹכֵר לַחֲבֵירוֹ בְּמִדָּה אוּ בְּמִשְׁקָל וְטָעָה בְּכָל שֶׁהוּא חוֹזֵר לְעוֹלָם^ז
שְׁאִין אוֹנָאָה אֶלָּא בְּשׁוּוֵי הַדָּמִים שֶׁל הַחֶפֶץ, אֲבָל טָעָה בְּחֶשְׁבוֹן אוּ

ו. כִּסְף מִשְׁנָה: הַמוֹכֵר לַחֲבֵירוֹ בְּמִדָּה בְּמִשְׁקָל אוּ בְּמִנְיָן וְכו'. מִשְׁמַע שְׁאִין דְּבָרֵי רַבִּינוּ אֵלָּא
בְּדָבָר שֶׁאִפְשָׁר לְהַשְׁלִים אֲבָל בְּדָבָר שֶׁאִ"א לְהַשְׁלִים בְּטֹל מִקָּח כְּדַעַת הַרְמַב"ן וְהַרְא"ש
וְכו"כ הַר"ן שֶׁהוּא דַּעַת רַבִּינוּ: כֹּתֵב ה"ה בְּהַשְׁגוֹת א"א פַּעַמִּים שְׁאִין הַמִּקָּח נִקְנָה וְכו' וְדְבָרֵי
הַמַּחֲבֵר וְרַבּוֹ עֵיקָר וְכו'. וַיֵּשׁ לְתַמּוּהָ עַל ה"ה שֶׁנִּרְאָה שֶׁהַרְאב"ד דִּין אַחֵר הוּא שֶׁחִידֵשׁ
וְאִפְשָׁר שֶׁרַבִּינוּ וְרַבּוֹ יוֹדוּ בּוֹ:

ז. מִקְדוּשֵׁין מ"ב ע"ב וְכֹתֵב ה"ה בַּפְּט"וֹ מִמְכִּירָה הִלְכָה א' בְּשֵׁם הַר"י מִיגַשׁ דְּחוֹזֵר הֵינּוּ
שֶׁהַמִּקָּח קִיִּים וּמַחֲזִיר מֵה שֶׁחָסֵר, אֲבָל אֵין בְּטָעוֹת כֹּזֶה מִשּׁוּם צַד בִּיטוּל הַמִּקָּח אִפ"י בִּיתֵר
מִשְׁתּוֹת כִּיּוֹן שֶׁלֹּא הִיָּה הַטָּעוֹת בְּשׁוּוֵי הָעֶרֶךְ שֶׁל הַדָּבָר. סמ"ע ס"ק א'.

במשקל חוזר^ה. כגון מכר לו מאה אגוזים בדינר ונמצאו ק"א או צ"ט נקנה המקח ומחזיר לו הטעות, אפי' אחר כמה שנים. וכן טעו במנין המעות ממה שפסקו חוזר אפי' לאחר שקנו מידו שלא נשאר לו אצל חבירו כלום חוזר שקנין בטעות הוא.

עין משפט ד.ה.

הרמב"ם הל' מכירה פ"ג ה"ז

שָׁכְרוּ לְזֶרַע לֹו ט קָרַקַּע וְאָמַר זֶרַעְתִּי בָּהּ זִרְיָעָה הָרְאוּיָה בָּהּ וּבָאוּ עֲדִים שְׁזָרַע בָּהּ פָּחוֹת מִן הָרְאוּיָה לָהּ. הָרִי זֶה סֶפֶק אִם יֵשׁ לוֹ הוֹנָיָה מִפְּנֵי הַזֶּרַע אוֹ אֵין לוֹ הוֹנָיָה מִפְּנֵי הַקָּרַקַּע. לְפִיכָךְ אֵין מוֹצִיאִין מִיַּד נִתְבָּע. וְכֵן אֵין מְשַׁבְּעִין אוֹתוֹ אֶלָּא שְׁבוּעַת הֶסֶת מִפְּנֵי צַד הַקָּרַקַּע שִׁישׁ כָּאן :

ה. ומשלים לו החיסרון, ודוקא בדבר שאפשר לו להשלים, אבל מכר לו קרקע ואמר לו שאורכה כ' אמה וחסרה חצי אמה וא"א להשלים לו מהקרקע שבדירה המקח בטל לגמרי כמו בס' רי"ח סעיף ז' ולא דמי לאמר לו מדה בחבל דהוי כאומר לו בפירוש שמכר לו לפי מידה שמנכה לו. סמ"ע ס"ק ב'.

ט. כסף משנה: שכרו לזרוע לו קרקע ואמר זרעתי בה וכו'. נראה ששכרו בקבלנות ואע"פ שכתב רבינו בסוף הפרק שקבלן יש לו אונאה ה"מ בקבלן דמטלטלין אבל לא בקבלן דקרקע וזה ששכרו לזרוע לו קרקע מספקא לן אם הוא כקבלן דקרקע או כקבלן דמטלטלין. ופירוש השמועה לדעת זו כך היא היכי דמי אילימא דאמר שדאי בה שית ואתו סהדי ואמרי דלא שדא אלא חמש והאמר רבא כל דבר שבמדה וכו' ואפילו היה קרקע היה צריך להחזיר וכן כאן מנכה לו שכר זריעת אותה סאה ומאי תיבעי לך אלא דאמר שדאי בה כדאיבעי לה ואיגלאי מילתא דלא שדא בה כדאיבעי לה מי אמרינן דהוי כקבלן דארעא כיון שהמלאכה נעשית בגוף הקרקע או דילמא הוי כקבלן דמטלטלין כיון שהדבר הנזרע הוא מטלטל. ומ"ש הרמב"ן ואם לא זרע בה כראוי הפסידה והפסיד שכרו ומה מקום לאונאה. י"ל שאין מקום להפסד שכרו שהרי עכ"פ שבחה בזריעה אלא שלא שבחה כראוי לה ולא דמי לאם אוביר ולא אעביד שלא שבחה כלל וכיון שכן שכר יש לו ומיבעי לן אי נותן לו כל מה שפסק עמו דהוי כקבלן דקרקע או ינכה לו מה שהיה ראוי הקרקע להשביח אילו זרעה כראוי דהוי כקבלן דמטלטלין:

שו"ע חו"מ סימן רכז פ"ה לד

לד. שכרו לזרוע לו קרקע^י ואמר לו הפועל זרעתי בה זריעה ראויה, ובאו עדים שזרע פחות מהראוי לה הרי זה ספק אם יש לו אונאה מצד הזרעים או אין לו אונאה מצד הקרקע, וע"כ אין מוציאין מיד הנתבע וכן אין משיבין אותו אלא היסת^ב מצד הקרקע שאין נשבעין עליה.

עין משפט ו. הרמב"ם הל' טומאת אוכלין פ"ב הי"ז

חטים שבגללי בקר^א ושעורים שבגללי הבהמה שלקטן אין מקבלין טמאה. ואם חשב עליהן לאכילה מתטמאות טמאת אכלין:

י. בעיא דרבא שם ועלתה בתיקו, ופירושו ראובן שכרו לשמעון לזרוע לו שדהו בזרעים של ראובן, ואין עליו רק טירחת הזריעה, כיון שההונאה היתה בכמה חטים שצריך לקרקע, הבעיא היא כיון שהזרעים התחברו לקרקע אף שעדיין לא השרישו אולי דינם כקרקע שאין לה אונאה, או דילמא בתר הזרעים אזלינן שעדיין לא השרישו ובקבלן יש בהם דין אונאה. ועיין פירוש רש"י בסוגיא. ועיין בכסף משנה בפ' י"ג ממכירה הלכה ט"ז ודו"ק. ואם שכרו לזרוע בחיטים של הפועל ונתאנה בשווי המקח בחיטים שבשוק, להרמב"ן היא בעיא דלא איפשטא אי כקרקע דמי או כמטלטלין דמי, ולתוס' ודאי כמטלטלין דמי כיון שהאונאה היתה בשווי שער שבשוק. ביאורים ס"ק כ'.

ב. כגון שטוען מכרת לי ששה סאין תבואה שלא השרישה וזה מודה רק בחמש, כך פירש בביאורים בבס"ק כ"א ופירושו של הסמ"ע בס"ק ס"ג תמוה.

ל. כסף משנה: חטים שבגללי בקר וכו'. תוספתא סוף פ"ח דטהרות אלא שכתוב בנוסחא שבידינו אע"פ שחישב עליהם לאוכלין אינם מטמאים טומאת אוכלין כנסן לאוכלין מטמאין טומאת אוכלין ואנו אין לנו אלא כנוסחת רבינו ונראה שגם זאת נוסחת הראב"ד מאחר שלא השיגו. ובמנחות פ' ר' ישמעאל עלה ס"ט בעי רמי בר חמא חטים שבגללי בקר ושעורים שבגללי בהמה מהו למאי אי לימא לטמא טומאת אוכלים תנינא חטים שברעי בקר ושעורים שבגללי בהמה חישב עליהם לאכילה אין מטמא טומאת אוכלים ליקטן לאכילה מטמא טומאת אוכלין וזה כגירסת תוספתא דידן וצ"ל שגם שם היתה גירסת רבינו משונה משלנו. ואפשר לפרש דברי רבינו ע"פ גירסת התוספתא דה"פ התוספתא כשליקטן סתם אע"פ שאח"כ חישב עליהם אינם מטמאים אבל אם כנסן לאכילה כלומר אם כשליקטן חישב עליהם לאכילה מטמאים. ומ"ש ואם חישב עליהם לאכילה. אליקטן קאי כלומר אם

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ו הי"ג

חטים שלקטן מגללי הבקר וזרעם הרי אלו ספק אם
עברה מאוסן בזריעה או עדין הן מאוסין. לפיכך לא
יביא מהן מנחות ואם הביא פשר:

שו"ע יו"ד סימן רצו סעיף יח

יח. בצל שנטעו בכרם ואחר כך נעקר הכרם, ואחר כך צמחו בצלים
מן העיקר הנטוע אף על פי שרבו הגידולים על עיקרו במאתים הרי
אותו העיקר באיסורו, שאין גידולי היתר מעלין את העיקר האסור.

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' כלים פ"א ה"ז

פיל שבלע הוצין והקיאן דרך הרעי העושה מהן כלים
הרי הן ספק אם הם ככלי גללים או כלי עץ פשהיו.
אבל כפיפה שנטמאת ובלעה פיל והקיא דרך בית
הרעי הרי היא בטמאתה:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' כלים פ"ח ה"י

כל הכלים יורדים לטמאה במחשבה ואין עולין מידי
טמאה אלא בשנוי מעשה. והמעשה מבטל מיד המעשה
ומיד המחשבה. והמחשבה אינה מבטלת לא מיד

כשליקטן חישוב עליהם לאכילה מטמאים אבל אם כשליקטן לא חישוב עליהם לאכילה
אע"פ שאחר כך חישוב עליהם אינם מטמאים:

מ. כסף משנה: חטים שלקטן מגללי הבקר וזרעם הרי אלו ספק וכו'. בפרק ר' ישמעאל
(מנחות דף ס"ט) בעיא דלא איפשיטא:

נ. כסף משנה: כל הכלים יורדים וכו'. סוף פרק כ"ה דכלים:

הַמַּעֲשֶׂה וְלֹא מִיד הַמַּחֲשָׁבָה. פִּיצֹד. טַבַּעַת בְּהֶמָּה אוֹ
כְּלִים שֶׁחָשַׁב עָלֶיהָ לְהַחֲזִירָה טַבַּעַת אָדָם הָרִי זֶה מְקַבֵּלֶת
טָמְאָה בְּמַחֲשָׁבָה זֶה וְכֹאֲלוֹ נַעֲשִׂיתָ לְאָדָם מִתְחַלֶּת
עֲשִׂיתָהּ. חֲזֹר וְחָשַׁב עָלֶיהָ לְהַנִּיחָה טַבַּעַת בְּהֶמָּה כְּשֶׁהִיא
אֶף עַל פִּי שְׁלֹא נִתְקַשְׁטָה בָּהּ הָאָדָם הָרִי זֶה מְקַבֵּלֶת טָמְאָה
שֶׁאִין הַמַּחֲשָׁבָה מִבְטֵלֶת מִיד הַמַּחֲשָׁבָה עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה
מַעֲשֶׂה בַּגּוֹף כְּגוֹן שִׁישׁוּף אוֹתָהּ אוֹ יִתְקַעָה בְּמַעֲשֶׂה שֶׁל
בְּהֶמָּה. הִיתָה הַטַּבַּעַת לְאָדָם וְחָשַׁב עָלֶיהָ לְבְּהֶמָּה עֲדִין
הִיא מְקַבֵּלֶת טָמְאָה כְּשֶׁהִיתָה שֶׁאִין הַכְּלִים עוֹלִין מִיָּד
טָמְאָתָן בְּמַחֲשָׁבָה. עָשָׂה בָּהּ מַעֲשֶׂה וְשָׁנָה לְבְּהֶמָּה אֵינָה
מְקַבֵּלֶת טָמְאָה שֶׁהַמַּעֲשֶׂה מְבַטֵּל מִיד הַמַּעֲשֶׂה:

עין משפט י.

הרמב"ם הל' כלים פ"א ה"ז

עיינ לעיל עין משפט ח

דף סט:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' כלים פ"א ה"ז

כְּלִי גָלָלִים וְכְלִי אֲבָנִים וְכְלִי אֲדָמָה • לְעוֹלָם טְהוֹרִין.
וְאִין מְקַבֵּלִין טָמְאָה מִן הַטָּמְאוֹת וְלֹא טָמְאָתָא מִדְּרָס לֹא
מִן הַתּוֹרָה וְלֹא מִדְּבָרֵי סוּפְרִים בֵּין פְּשׁוּטִיָּהֶן בֵּין
מְקַבְּלִיָּהֶן:

ס. כסף משנה: כלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה וכו'. מנחות פרק רבי ישמעאל עלה
ס"ט ע"ב ושבת ר"פ במה אשה (דף נ"ח) ובכמה דוכתי ופירוש כלי גללים כלים
העשויים מגללי בהמה ופ"י כלי אדמה כלי חרס עד שלא הוסק בכבשן:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ב.ג.

הרמב"ם הל' טומאות מת פ"ב ה"ד

וכמה תשהא הטמאה במעיהן^ע ותהיה מטמאה
כשימותו. בכלל שלשה ימים מעת לעת. ובשאר חיה
ובהמה ועופות ודגים יום אחד מעת לעת. במה דברים
אמורים כשנשאר בשר המת בתוך מעיהן. אבל זאב
שבלע תינוק והקיא דרך בית הרעי. הבשר טהור
והעצמות בטמאתן:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ג

חטים שירדו בעבים^פ יש בהם ספק אם אני קורא בהם
'ממושבתיכם' או אינם ממושבתיכם לפיכך לא יביא
ואם הביא בשר. וכיצד היו עושין. מביאין שלש סאין
חטין חדשות ושפין אותן ובוטטין בהם כדרך כל
המנחות וטוחנין אותן סלת ומנפין מהן שני עשרונות
מנפה בשתיים עשרה נפה והשאר נפדה ונאכל לכל אדם.
וחיב בחלה ופטור מן המעשרות כמו שבארנו:

ע. כסף משנה: וכמה תשהא הטומאה במעיהן וכו'. פי"א דאהלות ופסק כר"י בן בתירא
ולא כר"ש דאמר כדי שתפול לאור ותשרף דזוטר שיעורא טובא: בד"א וכו' אבל זאב
שבלע תינוק וכו'. במנחות פרק רבי ישמעאל (דף ס"ט:) ובפ"ג דתענית (דף כ"א:) ויהיב
בגמרא טעמא לעצמות מפני שהם קשים אינם מתעכלים ודברי רבינו הם דלא כפירש"י
ז"ל:

פ. כסף משנה: חטים שירדו בעבים וכו'. במנחות פ' רבי ישמעאל (ס"ט:) בעיא דלא
איפשיטא ופירש"י שירדו בעבים עם המטר כששתו העבים באוקיאנוס בלעו ספינה
מליאה חטים: וכיצד היו עושים מביאין ג' סאין חטים חדשות וכו' עד ובי"ג נפה. בס"פ אלו
מנחות (דף ע"ז:). ומ"ש כמו שביארנו. בפ"ו מהל' בכורים ובפ"ג מהל' מעה"ק:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פ"י ה"ה

תבואה שהשרישה אחר העמר * וקצרה וזרע מן החטים בקרקע. ואחר כך קרב העמר הבא ועדיין החטים בקרקע. הרי אלו ספק אם התירן העמר פאלו היו מנחין בכד. או לא יתיר אותן מפני שבטלו בקרקע. לפיכך אם לקט מהם ואכל אינו לוקה. ומפני אותו מפת מרהות. וכן שבלת שהביאה שליש מלפני העמר ועקרה ושתלה אחר שקרב העמר והוסיפה הרי זו ספק אם תהיה אסורה מפני התוספת עד שיבוא העמר הבא או לא תהיה אסורה שהרי השרישה קדם העמר:

צ. כסף משנה: תבואה שהשרישה אחר העומר וקצרה וזרע מן החטים בקרקע וכו'. בפרק הזהב (דף נ"ז:) ובמנחות פרק רבי ישמעאל (דף ס"ט) בעי רבא בר רב חנן חטים שזרעו בקרקע עומר מתירן או אין מתירן ה"ד אי דאשרוש תנינא אי דלא אשרוש תנינא אם השרישו קודם לעומר עומר מתירן ואם לאו אסורים עד שיבא העומר הבא לא צריכא דחצדיניהו וזרעיניהו קודם לעומר ואתא עומר וחליף עלייהו וקא מבעיא ליה מהו לנקוטי ומיכל מינייהו כמאן דשדו בכדא דמו ושרנהו עומר או דילמא בטיל להו לגבי ארעא וכו' תיקו. ופירש"י דחצדיניהו וזרעיניהו קודם לעומר דלא שרנהו עומר דאשתקד ולא בשעת עומר זה. מהו לנקוטי ללקוט מהם קודם השרשתן. כמאן דשדו בכדא דמיין ושרנהו עומר דהא דאמרן ואם לאו אסורים עד שיבא עומר הבא בגידוליהן מיירי. או דילמא בטליניהו אגב ארעא וכי לקיט להו כגדולין דמו עכ"ל. וכך הם דברי רבינו ולרמזו שעדיין לא השרישו כתב ועדיין החטים בקרקע כלומר ועודם חטים כמות שהם בלא השרשה: והראב"ד כתב א"א זה שבוש ומי יתירם לאלו וכו'. ואיני רואה לא שיבוש ולא השגה שמ"ש ומי יתירם לאלו מבואר הוא בדברי רבינו שהעומר הבא יתירם אם הם כמונחים בכד. ופירוש הראב"ד איני יודע ליישבו על לשון הגמרא אלא אם כן היתה לו גירסא אחרת: וכן שכולת שלא הביאה שליש וכו'. פרק רבי ישמעאל (דף ס"ט):

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשר שני ונטע רבעי פ"י הט"ז

יִלְדָּה שְׁסִבְכָּה בְּזִקְנָה וְהָיוּ פְּרוֹת בְּיִלְדָּה ק אָפְלוּ הוֹסִיפוּ
מֵאֲתָיִם הָרִי אֵלֶּי הַפְּרוֹת שֶׁל יִלְדָּה אֲסוּרִין. שְׁאִין גְּדוּלֵי
הַתֵּר מַעְלִין אֶת הָעֵקֶר הָאָסוּר:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' בלאים פ"ה הב"ד

בְּצֵל שֶׁנִּטְעוּ בְּכֶרֶם י וְאַחֵר כֶּף נֶעְקֶר הַכֶּרֶם וְאַחֵר כֶּף
צִמְחוּ בְּצֵלִים מִן הָעֵקֶר הַנִּטְוֶה אֵף עַל פִּי שֶׁרְבוּ הַגְּדוּלִּים
עַל עֲקָרוֹ בְּמֵאֲתָיִם הָרִי אוֹתוֹ הָעֵקֶר בְּאֲסוּרוֹ שְׁאִין גְּדוּלֵי
הַתֵּר מַעְלִין אֶת הָעֵקֶר הָאָסוּר:

ק. כסף משנה: ילדה שסיבכה בזקנה והיו פירות בילדה וכו'. מימרא בפרק הנודר מן הירק
עלה נ"ז:

ר. כסף משנה: בצל שנטעו בכרם וכו'. בפרק הנודר מן הירק (דף נ"ז ע"ב) ובירושלמי
פרק ה' דכלאים: